

na drugo ter je polívajo z vodo, da zmrznejo v čvrste zidove. Streha in stolpovi so od lesenih desák in suhega vejevja, ki je kropé z obilo vodo iz parnih brizgalnic tako dolgo, dokler se ne naredi dosti debela lepó nakitena (ozaljšana) streha, s katere visí nebrojno število prekrasno se blestečih ledenih sveč.

V solnčnem svitu je krasota gledati to ledeno palačo. Oj kakó se vse na njej blesti in žarí v svitlih solnčnih žarkih! Mislil bi človek, da ni drugega nego sami čisti kristali. A še mnogo lepše jo je videti po noči, ko je od vseh strani razsvetljena z električno svetlobo. „To je začarano poslopje“ dejal bi človek, kadar gleda v to prelepo kristalno palačo. Ljudjé od vseh strani severne Amerike prihité gledat to čaróбно ledeno zgradbo. Vse se čudi kristalne palači, raduje se in veseli okolo nje. V 24. dan januarja meseca 1883. leta bila je v Montrealu velikanska ljudska veselica okolo te kristalne palače. Od vseh krajev je vrélo ljudstvo skupaj, da se udeleží te nenavadne slavnosti. Mestni načelnik je ukazal, da se naj rečeni dan praznuje kot poseben praznik v letu. In zgodilo se je takó. Vse prodajalnice in šole so bile ta dan zaprte.

In kakšno korist imajo Amerikanci od te slavnosti? Zna se, da nobene druge, nego to, da se ljudstvo po svoje razveseljuje in se siromašnim delavcem, ki so to palačo zgradili in morda vso dolgo zimo nimajo družega dela, nakloni nekoliko zaslužka. Ledena palača druge koristi nima; kajti kakor hitro solnce gorkeje posije, polagoma se izgubiva ledeno poslopje in naposled ga nič ní. — Leta 1884. zgradili so na istem mestu še mnogo večjo in lepšo ledeno palačo nego je bila óna prejšnega leta.

Takó vidimo, da ima tudi mrzla zima v vsakem kraji svoje prijetnosti, a Amerikanci znajo to še bolje, ker takó velikanske in dragocene zabave prirejajo.

(Po „Smilji“ prel. Iv. T.)

Marija nad vse pomočnike.

nekem starem škofovskem mestu živel je pred mnogo mnogo leti zeló ubožen črevljar z dvema mladoletnima otrokoma, katera mu je njegova prezgodaj umrla žena zapustila. Hudo, zeló hudo se jim je godilo. Siromaštvo veliko a živeža od nikoder.

V tej velikej bédi prosil je črevljar vsaki dan črevljarskega patrona, svetega Krišpina, naj bi mu pomagal vsaj toliko, da preživi sebe in svoja otroka. A zamán so bile vse njegove prošnje; niti dela niti kruha ni bilo v hišo. Siromak črevljar postane zeló otožen, polasti se ga neka nevolja in srdito vrže šilo in kladivo ob tla ter osorno zavpije: „Ako mi tedaj noče pomagati sv. Krišpin, pa naj mi pomaga kdo drugi!“ — Vrinila se mu je neka huda misel v glavo a zgodilo se je v njegov dušni in telesni prid vse drugače nego je on snoval v svojej glavi. Komaj je izpregovoril one besede, odpró se vrata, in prelepa, imenitna gospa stopi v sobo v spremstvu starega strežaja, ki je nosil težak zavitek v roci. Gospa sede in reče črevljarju, naj bi jej napravil dvoje novih črevejščkov. — „O Bog moj, ko bi le úsnija imel!“ vzdihne črevljar žalostno. —

„Usnije je vže tukaj,“ reče gospa in namigne svojemu strežniku, ki položi velik zavitek na mizo. V zavitku je bilo toliko úsnija, da bi bil lahko napravil veliko število takih čreveljčkov, kakeršnih si je gospa želega.

Ko je črevljar gospej čreveljčke umeril in je gospa s svojim strežnikom otišla, šel je siromak črevljar takój na svoje delo. Obžaloval je svojo prejšno neveljvo in hvalil Boga za nakloneno mu delo.

Takój drugi dan pride zala gospa s svojim strežnikom zopet k črevljarju, obuje nove čreveljčke ter pusti svoje stare črevljarju, rekoč: „Te moje stare čreveljčke si obdržite za plačilo; lahko od njih úsnija toliko narežete, kolikor koli ga bode potrebovali ves čas svojega življenja. Čim bolje bode odrezavali, tem večji bodo čreveljčki in kar pod nožem vam bodo rastle. Črevljar si iz začetka misli, da se gospa ž njim šali. Na odločno povelje vender vzame nožič in začne stare gospejne čreveljčke rezati, in glej! o čuda, pri vsakej zarezi odpade lep, nov, širok in dolg kos úsnija, kakor bi ga bil kupil od usnjarja. Ko je nehal rezati, bili so črevlji zopet celi. Zdaj je črevljar spoznal, da je s posebnim čudežem obdarovan, pristrčno je molil „Češčena si Marija,“ padel na koleni pred gospo in jej poljubil obleko, — a gospa mu je v tem hipu izginila izpred oči. Stari strežnik pa je ostal pri črevljarji in mu dejal: „Jaz ostanem pri vas za pomočnika, ker dobro umejem vaše rokodelstvo; plačila ne potrebujem, samó to hočem imeti, da sta dva dneva v tednu moja, o katerih smem delati samó za ubožne ljudi tega mesta — za úsnije se ni treba bati, ker ga nama ne bode izmanjkalo.“ — Črevljar bil je z vsem jako zadovoljen in pomočnik takój sede k delu.

To je mojster gledal in se čudil pomočniku, ki je znal takój izvrstno črevljariti. Gladko in naglo mu je šlo vse izpod rok, takój, da je dvanajst parov črevljev poprej napravil nego mojster samo jeden par. Ni čuda, da je črevljar tega pomagača zeló spoštoval in to vže zaradi tega, ker se mu je nekako čuden in plemenit dozdeval. Nikoli ni šel z drugimi pomočniki v kako krčmo, pil in jedel ní, in zvečer ga je pri delu neka svetloba obsévala takój, da mu ni bilo treba nobene luči.

Ko sta mojster in pomočnik imela vže nekoliko sto parov črevljev narejenih, razglasila sta po vsem mestu, naj pridejo siromaki k njima, kjer dobi vsak potrebno obuvalo zastonj.

In začeli so prihajati siromaki v raztrganih črevljih, mladi in stari, da bi dobili obutev. V malo dneh bili so vsi obuti. Ko je črevljarski pomočnik svojemu mojstru še nekaj časa pomagal delati, izginil je nekega dne iz delarnice, da ni nihče vedel kam. Tudi óne zale gospe ni bilo več k črevljarju. Črevljar, ki je imel úsnija vedno na izobilje, postal je zeló bogat in srečen. V velikej svojej sreči ostal je vedno ponižen in bogoljuben. Gospa, ki mu je toliko sreče prinesla v hišo, bila ni nihče drugi, nego Marija, mati božja sama, a pomočnik bil je — sv. Krišpin, ki je moral na Marijino povelje pomagati ubogemu črevljarju pri njegovem delu.

Kadar koli je črevljar ta čudež pripovedoval ljudem, vselej je pristavil in dejal: „Resnično, Marija je nad vse pomočnike!“

Bodi si temu kakor koli, bodi si, da je vse to le kaka izmišljena pripovedka, resnica ostane vender, da Marija pomaga vsakemu, kdor jo s pravim zaupanjem prosi pomoči.

Jos. Vidic.

